aki közben ismét elérte rendes nagyságát. — Kik vagytok ti? Egy csomag kártya!

Ebben a pillanatban az egész csomag föl-

emelkedett a levegőbe, azután ráesett. Alisz fölkiáltott, félig ijedten, félig haragosan, aztán megpróbálta lerázni magáról a kártyákat. Hát

egyszerre csak megint a padon ült, a feje nénje ölében pihent, aki vigyázva simított le arcáról néhány száraz levelet, amelyet a fákról söpört rá a szél.

— Ébredj Aliszkám, — szólt a nénje. — milyen nagyot aludtál!

— Ó, olyan különös álmom volt, — mondta Alisz és elmesélte nővérének azt a sok csodálatos kalandot, amit föntebb olvastatok, mert még világosan emlékezett mindenre. Amikor befejezte, nénje megcsókolta és így szólt: — Valóban különös álmod volt, drágám, de most menj uzsonnázni, mert késő lett.

Alisz fölkelt és bement a házba, de egyre csak azon járt az esze, hogy milyen furcsa is volt ez az álom.

*

Alisz elment, de nénje még csöndben üldögélt egy darabig, fejét kezére hajtotta és nézte a lenyugvó napot. Kis hugára gondolt, a csodálatos kalandokra, amelyeket átélt, — és ő is álmodott. Csakhogy az ő álma más volt.

Először a kis Alisz jelent meg előtte, kezecskéi térdén összekulcsolódtak, nagy kiváncsi szeme az övébe nézett, hallotta kedves hangját, látta, amint hátra-hátra veti a fejét, hogy incselkedő fürtjeit elhesegesse homlokáról. Igy ült és hallgatott és közben megelevenedett körülötte a vidék, Alisz csodálatos álomalakjai egyszerre előtte álltak.

Lábai előtt megrezzent a fű és Tapsifüles ugrott ki belőle, a közeli tóban hangosan paskolta a vizet a megrémült egérke, csörög-